

1) Ὁ μὴ κατασκευασθεὶς, ἀκατασκευάστος κοιν.: Ἀφτειαστος δρόμος. Ἀφτειαστο σπῖτι. Ἀφτειαστα παπούτσι - φορέματα κττ. β) Ὁ μὴ ἐπισκευασθεὶς σῦνηθ.: Ἀφτειαστο ρολοὶ σῦνηθ. || Γνωμ. Κόρη ἀστόλιστη σὰν ἀφκειαχτη παλαιοῦρα (σὰν παρὰθυρον ποῦ δὲν ἔχει βαμμένα ἐξώφυλλα) Αἴγιν. γ) Ἀπαρασκευάστος, ἀνετοίμαστος κοιν.: Ἀφτειαστος καφές. Ἀφτειαστο γάλα - φαεὶ κττ. Ἀφτειαστη προῖκα. δ) Ὁ μὴ διευθετηθεὶς, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς πολλαχ.: Ἀφτειαστο δωμάτιο - κρεβάτι - σπῖτι κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυνγύριστος 2. ε) Ἀπροετοίμαστος Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Γέννημα ἀφκειαγο γιὰ τὸ μῦλο Μεσσ. Ἀφτειαγον ἄλεσμα Αἰτωλ. ς) Ἀκαλλιέργητος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀφκειαγον ἀμπέλ'. 2) Ὁ μὴ παχυνθεὶς, ἐπὶ ζώων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀφκειαγον γ'ρούρ'. 3) Ὁ μὴ καλλωπίσας τὸ πρόσωπον διὰ ψιμυθίου κοιν.: Γυναῖκα ἀφτειαστη. β) Ἀκαλλώπιστος, ἀτημέλητος σῦνηθ.: Κορίτσι ἀφτειαστο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυνγύριστος 2 β. γ) Ἀνευτρέπιστος Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν ἔχουν ἀφκειαστον ἀκόμα (ἐνν. τὸν νεκρόν). 4) Ὁ μὴ τυχὼν τῶν νενομισμένων μνημοσύνων, ἐπὶ ἀποθανόντος Ἡπ.: Ἐχουν τὸν ἄντρα μ' ἀφκειαστον.

ἀφτέλλι τό, ἀμάρι. ἀφτέλλ' Λέσβ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸ ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτερος ἐπίθ. Γβλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 44 ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 124.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπτερος.

Ὁ μὴ ἔχων πτερά: Ζούδια ἀφτερα καὶ φτερωτά Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἀφτερες περιστέρες ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀφτέρουγος, ἀφτέρωτος.

ἀφτέρουγος ἐπίθ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 197 ὑποσημ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φτερούγα.

Ἀφτερος, ὁ ἰδ.

ἀφτέρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφτέρωντους Λέσβ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. φτερωτός.

Ἀφτερος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀφτέρωτο πουλλὶ πολλαχ. Ἀφτέρωτο ἀγγελούδι ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξιδ. 19 || Αἰνιγμ. Μία μητέρα φτιρουτὴ κάνει γιὰ ἀφτέρωντου κ' ἡ γιὰς γ-ῆ ἀφτέρωντους κάνει μητέρα φτιρουτὴ (ἡ κόττα καὶ τ' ἀβγὸ) Λέσβ.

ἀφτί τό, ὡτὶν Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὡτὶ Καππ. (Σύλατ. κ.ά.) ὡτὶ Καππ. (Φλογ.) ἀφτὶν Μεγίστ. ἀφτί κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφκὶ Καππ. Λέσβ. ἀτὶ Καππ. (Σινασσ.) ἀρτί Καλαβρ. ἀστί Καλαβρ. (Μπόβ.) ὀφτὶν Κύπρ. Μεγίστ. κ.ά. ὀφτί Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρακκλ. Σκοπ.) Κάσ. Κῶς Μακεδ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ὀφτίζι Καππ. (Ἀραβάν.) ὀτὶν Πόντ. (Οἶν.) ὀτὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν.) φινὶ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Πελοπν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὡτίον. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 322. Κατὰ Κορ. Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. 2, 345 ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. αὐς γενικ. αὐτός, ὅθεν αὐτίον, ὥστε παρὰ τὸ οὐς τὸ ὡτίον. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Τὸ οὐς ὡς μέλος τοῦ σώματος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Τοῦ τραύξα τ' ἀφτί ἢ τοῦ βγαλα τ' ἀφτί (τὸν ἐτιμώρησα, ἐπὶ παιδίου ἀτακτοῦντος). Κοκκίνισαν τ' ἀφτί του (ἐστενοχωρήθη ἀπὸ αἰσχύνῃ ἢ ἐντροπῇ). Μπήκαν

ψύλλοι 'ς τ' ἀφτί του (ἤρχισε νὰ ὑποψιάζεται). Γελοῦν καὶ τ' ἀφτί του (ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου ὑπερβολικὴν χαράν). Ἐρριξε ἡ κατέβασε τ' ἀφτί (ἐπὶ τοῦ ταπεινωθέντος ἢ καταισχυνθέντος). Τ' ἀφτί του δὲν ἰδρώνει (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου, ἀσυγκινήτου καὶ ἀπτοῦτου). Ἐφεξαν τ' ἀφτί του (ἐπὶ τοῦ καταβεβλημένου ἀπὸ ἀσθένειας). Δὲν ἀδειάζω νὰ ξύσω τ' ἀφτί μου (ἐπὶ μεγάλης ἀπασχολήσεως. Πβ. μεταγν. Λουκιαν. Δὶς κατηγορ. 1 «οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὐς σχολὴν ἄγων»). Χρεώθηκε ὡς τ' ἀφτί (καθ' ὑπερβολὴν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ βυθιζομένου που μέχρι τῶν ὠτων). Ἀπὸ τ' ἀφτί καὶ 'ς τὸ δάσκαλο (ἐπὶ βιαίας προσαγωγῆς ἢ ἀμέσου κολασμοῦ ἢ ἀμέσου ἐνεργείας) κοιν. Τοῦ ὅσσε 'ς τ' ἀφτί (τὸν ἐρράπισε). Ὅταν δῶ τ' ἀφτί μου (ποτὲ) σῦνηθ. Τοῦ κοκκίνισα τ' ἀφτί (τὸν ἐστενοχώρησα πολὺ) Πελοπν. (Φεν.) Πλακῶνω τ' ἀφτί μου (κοιμῶμαι) Πελοπν. (Πάτρ. Τρίπ.) Κρέμασε τ' ἀφτί του (ἔχασε τὸν ἐνθουσιασμόν του) Θράκ. (Τσακίλ.) Ἐρριξε τ' ἀφτί του 'ς τὸ νῶμο (ἐταπεινώθη. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. ἀρχ. Πλάτ. Πολ. 613 C «καταγέλαστοι γίνονται τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες») Κρήτ. Δίνω τ' ἀφτί μου συχαρίκια (ἐπὶ ἀναγγελίᾳ γεγονότος ἀναξίου λόγου) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) Δὲν πυρῶνει ἡ δὲν τρίζει τ' ἀφτί του (ἀδιαφορεῖ τελείως διὰ τὰ συμβαίνοντα) Πελοπν. (Γορτυν.) Τοῦ κρέμασι 'ς τ' ἀφτί τ' (τὸ ἐνθυμεῖται, ἐκ μεταφ. τῶν σκουλαρικίων) Λέσβ. Ἐν ἔμεινε ὀφτὶν (πάντες ἀπωλέσθησαν) Κύπρ. Ἐδωσέν μου ὀφτὶν τὴν καμήλαν ὀφτὶν (ἐπὶ εὐτελεστάτου δώρου) αὐτόθ. Θὰ πιάσῃ τ' ἀφτί του μὲ τὰ δυὸ του χέρια (θὰ ζημιωθῇ) Πελοπν. (Τρίπ.) Βαροῦν οἱ φτέρνες του 'ς τ' ἀφτί του (τρέχει δρομαίως) Πελοπν. (Πυλ.) Ἐφαγα ἡ χόρτασα ὡς τ' ἀφτί (ἔφαγα πολὺ) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κάνω τ' ἀφτί (κολυμβῶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς) Μύκ. Κρασι ἐνοῦ ἀφτιοῦ (οἶνος ξινὸς ὅστις πινόμενος προκαλεῖ μορφασμόν μετὰ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὴν ἐτέραν πλευρὰν) Κύθηρ. Κρασι δυὸ ἀφτιῶ (οἶνος πολὺ ξινὸς) αὐτόθ. β) Τὸ οὐς ὡς ὄργανον τῆς ἀκοῆς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Τὸ πῆρε τ' ἀφτί μου (τὸ ἤκουσα). Τ' ἄκουσα μὲ τ' ἀφτί μου ἢ τὰ ἴδια τ' ἀφτί μου (ἐγὼ ὁ ἴδιος). Κάτι πῆρε τ' ἀφτί μου ἢ πῆραν τ' ἀφτί μου (ἐπὶ τυχαίου ἀκούσματος). Βοῦρίζουν τ' ἀφτί μου (ἐπὶ μελλούσης ἀπροσδοκήτου εἰδήσεως). Τοῦ τὸ σφύριξαν 'ς τ' ἀφτί (ἐπὶ ἀνακοινώσεως κρυφίως μυστικοῦ τινος). Μοῦ ὤφαγε τ' ἀφτί (ἐπὶ τοῦ ἐπιμόνως ζητοῦντός τι). Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Πλάτ. Γοργ. 485 B «ἀνιᾶ μου τὰ ὦτα»). Μοῦ πῆραν τ' ἀφτί μὲ τοῖς φωνῆς τους (ἐπὶ τῶν ὀχληρῶς φωνασκούντων). Τοῦ τὸ λέγω 'ς τ' ἀφτί (μυστικά. Πβ. ἀρχ. Εὐριπ. Ἴων 1521 «εἰς οὓς τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω»). Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ 'ς τοῦ Θεοῦ τ' ἀφτί! (εὐχὴ πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ συζητουμένου). Ἐχουν καὶ οἱ τοῖχοι ἀφτί (προτροπὴ ὅπως μὴ λέγωνται μεγαλοφώνως πράγματα μυστικά). Ἀπὸ τὸ ἐν' ἀφτί μπαίνουν κι ἀπὸ τὸ ἄλλο βγαίνουν (ἐπὶ τοῦ τελείως ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ λεγόμενα τῶν ἄλλων καὶ μὴ συγκρατοῦντος αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην του). Ἐχει γερὸ ἀφτί (ἀκούει καλά). Εἶναι ὅλο ἢ ὅλος ἀφτί (συνών. τῇ προηγουμένη). Ἐχει ἀφτί ἢ ἔχει καλὸ ἀφτί (ἐπὶ ὀξείας μουσικῆς ἀντιλήψεως). Ἐχω τ' ἀφτί μου (προσέχω. Πβ. μεταγν. Πλουτάρχ. Ἡθ. 1113 C «ταῦτα τὰ ἔπη μέγα βοῶντός ἐστι τοῖς ὦτα ἔχουσιν»). Κάνω τ' ἀφτί μου τέσσερα (προσέχω πολὺ). Ἀνοίγω - τεγνώνω τ' ἀφτί μου (συνών. τῇ προηγουμένη). Βουλῶνω - κλείνω τ' ἀφτί μου (ἀποφεύγω νὰ ἀκούσω. Πβ. μεταγν. Πλουτάρχ. Ἡθ. 143 F «δεῖ μάλιστα τὴν νοῦν ἔχουσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα καὶ φυλάττεσθαι τὸν ψιθυρισμόν»). Βάζω ἀφτί ἢ τ' ἀφτί (ὠτακουστώ.

Πβ. ἀρχ. Πλάτ. Πολ. 531 Α «παραβάλλω τὰ ὄτα» κοιν. Νὰ σοῦ τὸ εἶπῃ ὁ παππᾶς 'ς τ' ἀφτί κι ὁ διάκως 'ς τὸ κεφάλι! (νὰ πεθάνῃς! ἀρά) σύνθηθ. Στήνω ἀφτί (προσέχω. Πβ. ἀρχ. Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 25 «ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής... ὀρθὸν οὖς ἴσθησι») πολλαχ. Βάλ-λω 'φτίν (ὑπακούω) Κύπρ. Ἀπὸ 'φτί σὲ 'φτί καὶ σὲ κἀνέναν (ἐπὶ τοῦ τηροῦντος δῆθεν μυστικόν τι καὶ ἀνακοινοῦντος αὐτὸ ἐμπιστευτικῶς εἰς πάντα) Σαρεκκλ. Τ' ἀφτί τῆς χώρας (ὁ μανθάνων πᾶν ὅ,τι συμβαίνει) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Τῶ γῆς τ' ἀφτί (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰμβρ. Κάνω κουφὰ ἀφτιά (προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἐννοῶ τὰ λεγόμενα) Ἀνδρ. Περὶ φανος 'ς τ' ἀφτιά (ἐπὶ βαρηκοῦντος) αὐτόθ. Κωφὸν τοῦ δᾶβόλου τ' ὦτιν (εὐχὴ πρὸς τήρησιν τοῦ μυστικοῦ) Οἶν. Κουφὸ τ' ὀχτροῦ τ' ἀφτί (νὰ μὴν τὸ ἀκούσῃ ὁ ἐχθρὸς) Θήρ. Δίγω ὦτιν (προσέχω εἰς τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν ἄλλων. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. ἀρχ. Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 30 «ὁξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς») Τραπ. Χαλδ. Τ' ἀφτιά μου εἶναι τρυπία (ἀκούω καλὰ) Βιθυν. Δὲν ἔχει τρυπα τ' ἀφτί του (δὲν μεταπεύθεται, ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην του. Πβ. ἀρχ. Πλουτάρχ. Ἡθ. 631 D «τετρυπημένον ἔχει τὸ οὖς») Ἡπ. γ) Πληθ., τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων Προπ. (Πάνορμ.) Συνών. σπάρ-ραχνα. 2) Λαβὴ δοχείου, σάκκου, δέρματος κττ., ἐν γένει δὲ πᾶσα ἐξέχουσα ἄκρα οἰουδῆποτε πράγματος ἔχουσα ὁμοιότητα πρὸς τὸ οὖς καὶ δυναμένη νὰ χρησιμεύῃ ὡς λαβὴ κοιν. β) Συνεκδ. τὸ χεῖλος τοῦ κανατίου, τοῦ ποτηρίου καὶ τῶν λοιπῶν ἀγγείων Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 3) Αἱ τριγωνικαὶ ἐπιφάνειαι αἱ περατοῦσαι τοὺς βραχίονας τῆς ἀγκύρας, ὡς ναυτικὸς ὄρ. σύνθηθ. 4) Πληθ., αἱ ἐξοχαὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ εἰς τὰς ὁποίας στηρίζεται ἡ σπάθη ἀγν. τόπ.: Ἀφτιά τοῦ ἀργαλειοῦ. 5) Αἱ δύο σαρκώδεις ἀποφύσεις εἰς τὴν κορυφὴν τῆς καρδίας Ἀμοργ.: Ἀφτιά τῆς καρδιᾶς. 6) Μέρος τοῦ ἀρότρου πολλαχ. Συνών. ἀλετράφτι, παρὰ βόλο, φτερό. 7) Ἐπὶ διαφόρων παιδιῶν ἀφτιά λέγονται ἄκρα σχημάτων Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κυνουρ.) κ.ά. 8) Πληθ., ἀφτιά τοῦ γιλέκου - τοῦ πανταλονιοῦ κττ., δύο ταινίαι βραχύτεραι ἢ μακρότεραι χρησιμεύουσαι εἴτε πρὸς σύνδεσιν δύο ἄκρων εἴτε πρὸς κανονισμόν τοῦ πλάτους. 9) Πληθ., εἶδος τετραπλεύρων ἱστίων, μεταξὺ τῶν τριγωνικῶν καὶ τῶν ἡμιολίων, ὡς ναυτικὸς ὄρ. πολλαχ. 10) Εἶδος μύκητος ἐδωδίου Ἀμοργ. Ἀνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) β) Ὑπὸ τὸν τύπ. τῇ δκυλλ' τ' ὦτιν, εἶδος μύκητος Χαλδ. 11) Ὑπὸ τὸν τύπον ἀφτιά τοῦ φούρνου, δύο μικραὶ ὀπαὶ ἐκατέρωθεν τοῦ φούρνου Εὔβ. (Κονίστρ.) β) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀφτί τ' φούρν', ὁπῇ εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ φούρνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Ὀπῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πρὸς ἀνθρακοποίησιν σκεπασμένου σωροῦ ξύλων διὰ νὰ εἰσέρχεται δι' αὐτῆς ὁ ἀήρ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 12) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ παππᾶ ἢ τῆς παππαδιᾶς τ' ἀφτί, τὰ φυτὰ κοτυληδῶν ἢ ὀριζοντία (cotyledon ἢ umbilicus horizontalis) καὶ κοτυληδῶν ἢ κονδυλόρριζος (cotyledon tuberosa) τῆς τάξεως τῶν σαρκοφυλλωδῶν (crassulaceae), ἀμφοτέρω φαρμακευτικὰ Ζάκ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀγριόρριζο, παπ-παφτί, τσαμπούνα, χελωνοβότανο. 13) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ'ς γάττας τ' ἀφτί, εἶδος χόρτου ἐδωδίου Σαμοθρ. 14) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ λαγοῦ τ' ἀφτί, ἱρίς ἢ κονδυλόρριζος (iris tuberosa) τῆς τάξεως τῶν ἱριδωδῶν (iridaceae) Πελοπν. (Μεσσ.) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφτί τῆς γῆς Θράκ. κ.ά. Φτίν τῆς γῆς Κύπρ. πρόσωπον μυθικὸν ἔχον τὴν ἱκανότητα ν' ἀκούῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Καὶ ὡς τοπων. Ἀφτί Ἡπ. πληθ. Ἀφτιά Χίος (Βολισσ.)

ἀφτιάζομαι, ἰδ. ἀφτιάζω.

ἀφτιάζω Κρήτ. (Σητ.) Μέσ. ἀφτιάζομαι Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 97 καὶ 177 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 15 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 62. ἀφτιάζομαι Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἀφτιάζομαι Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀφτί.

1) Τείνω τὸ οὖς διὰ ν' ἀκούσω καλῶς, ἀκούω μετὰ προσοχῆς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 177 ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τί ἀφτιάστηκες ν' ἀκούσης τί λένε ἐκεῖ πέρα; Κεφαλλ. Μὴ δὰ λένε ἄλλοι Σητ. Ἀφτιάζει ὅ,τι λέμε καὶ πάει καὶ τὰ λέει 'ς τοοὶ γειτονίς αὐτόθ. Ἀφτιάστηκε καὶ δὲν ἄκουσε τίποτε Ἡπ. Κέρκ. Ἀφτιάσκι τὰ πατήματα τοῦ δεινα Ἡπ. || Ποιήμ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ ὁ δύστηνος μοιρολογοῦσε
μὲ μῆς ἀφτιάζεται κ' ἔνα σκυλλί
μακρὰ τοῦ φάνηκε σὰν κι ἄλυσχτοῦσε

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Ἡ κόρη ἀκούει τ' ἀπόμακρο κι ὀλόγλυκο τραγούδι
καὶ βγαίνει καὶ 'ς τὸν ἡλιακὸ κι ἀφτιάζεται μὲ πόθο
ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀγροικιάζομαι, ἀνα-
κροῦμαι 1, ἀφακράζομαι 1, ἀφτουλλιάζομαι. 2)
Ὁρθῶνω τὰ ὄτα, ἐπὶ ἵππου Ἡπ. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.
97 ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Τ' ἄλογο ἀφτιάζεται, δὲν ἀνασαίνει,
τὰ πόδια ἐστύλωσε, λύκος διαβαίνει

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Ἄλογο... ποῦ ἔχει
χαρὰ τὸν πόλεμο καὶ σκάφτει, ἀφτιάζεται, δὲ στέκει
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 3) Συνταράσσομαι, τρομάζω ἐπὶ τῇ
ὑπονοίᾳ προσεγγίσεως κινδύνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀφτίδι τό, Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Εὐλον ἡμίκαυστον ἢ ἀπηνθρακωμένον.

ἀφτιλαρέας ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *ἀφτιλάρα καὶ τῆς καταλ. -έας, δι' ἣν
ἰδ. -εἰας.

Ἀφταράς 1, ὁ ἰδ.

ἄφτισμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄφτισμαν Πόντ. (Σάντ.
κ.ά.) ἄφτιμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω, παρ' ὁ καὶ ἀφτίνω.

Τὸ νὰ ἀνάψῃ τις κᾶτι ἔνθ' ἀν.: Ἀφτισμα θέλει ἡ φω-
θιά, κρυάδα 'ναὶ Ἀπύρανθ. Συνών. ἄναμμα 1.

ἀφτίτσι τό, ὠτίτσι Καππ. (Σίλατ.) ἀφτίτ' Σα-
μοθρ. φτίτ' Θράκ. (Σουφλ.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -ίτσι.

1) Ἀφτί Καππ. (Σίλατ.) 2) Εἶδος μύκητος ἐδωδί-
μου Θράκ. (Σουφλ.) Σαμοθρ. Σκῦρ.

ἀφτόκαρφο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀφτί καὶ καρφί.

Καρφί τῶν ἀφτιῶν τοῦ ἀρότρου. Συνών. φτερό-
καρφο.

* ἀφτόλυγο τό, φτιόλυδο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀφτί καὶ λύγι, παρ' ὁ καὶ λύδι.

Κλῶνος λύγου χρησιμοποιοῦμενος εἰς κατασκευὴν τῶν
ἀφτιῶν κοφίνου.

ἄφτονα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄφτονος, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφθο-
νος = ὁ μὴ προκαλῶν φθόνον, ἀνεπίφθονος.